

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Michala Mazance a soudců JUDr. Miloslava Výborného a JUDr. Petra Mikeše, Ph.D., v právní věci žalobce: **D. D.**, zastoupený Mgr. Pavlínou Zámečníkovou, advokátkou se sídlem Příkop 8, Brno, proti žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, Praha 4, o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 14. 7. 2017, čj. MV-74844-4/SO-2017, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 14. 2. 2018, čj. 31 A 264/2017-34,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá**.

II. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Žalované **se nepřiznává** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

Úvod:

Ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky, zamítlo žádost žalobce o vydání povolení k trvalému pobytu. Žalobce podal proti rozhodnutí odvolání, které Komise pro rozhodování ve věcech cizinců zamítla. Žalobce proto podal žalobu ke krajskému soudu, který jí nevyhověl. Proti rozsudku krajského soudu žalobce brojí kasační stížností.

Nejvyšší správní soud se musel zabývat nepřezkoumatelností soudního rozhodnutí, splněním podmínky nepřetržitého pobytu na území a předmětem soudního řízení správního.

I.

[1] Žalobce podal 10. 7. 2014 žádost o prodloužení doby platnosti povolení k přechodnému pobytu, která byla zamítnuta 2. 4. 2015. Dne 16. 3. 2015 požádal o povolení k trvalému pobytu, který mu byl pravomocně zamítnut k 21. 12. 2015. Dne 22. 12. 2015 byl žalobci uložen výjezdní příkaz. Následně 19. 1. 2016 podal žalobce žádost o vízum nad 90 dní, které mu 15. 2. 2016 nebylo uděleno. Dne 16. 2. 2016 požádal o povolení k přechodnému pobytu. Dne 15. 9. 2016 podal žalobce žádost o vydání povolení k trvalému pobytu jako rodinný příslušník občana Evropské unie. Ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky, žádost zamítlo s tím, že žalobce nesplnil podmínku dvouletého nepřetržitého pobytu na území. Žalobce pobýval na území na základě § 87y zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky (dále „zákon o pobytu cizinců), a dle ministerstva nelze tuto dobu započítat do nepřetržitého přechodného pobytu dle § 87h odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců.

[2] Žalobce podal proti rozhodnutí blanketní odvolání ke Komisi pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců, která jej zamítla. Uvedla, že orgán prvního stupně správně zjistil skutkový stav. Žalobce skutečně nenaplnil podmínku dvouletého nepřetržitého pobytu na území pro udělení povolení k trvalému pobytu rodinnému příslušníku občana EU.

II.

[3] Žalobce podal proti rozhodnutí žalované žalobu u Krajského soudu v Brně. Namítl, že splnil podmínku dvouletého nepřetržitého pobytu na území. Žalovaná i orgán prvního stupně totiž nepřihlédli k § 18 písm. e) zákona o pobytu cizinců, dle kterého je rodinný příslušník občana EU oprávněn pobývat tři měsíce bez víza na území. Podmínku předchozí ztráty krátkodobého víza, kterou stanoví uvedené ustanovení, označil za rozpornou s čl. 6 odst. 2 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2004/38/ES, o právu občanů Unie a jejich rodinných příslušníků svobodně se pohybovat a pobývat na území členských států, a dovolával se přímo aplikace unijní právní úpravy.

[4] Krajský soud žalobu zamítl. Uvedl, že žalobce pobýval na území na základě fikce přechodného pobytu rodinného příslušníka občana EU (§ 87y zákona o pobytu cizinců). Není tak splněna podmínka pro užití § 18 písm. e) téhož zákona, tedy ztráta krátkodobého víza. Směrnice 2004/38/ES se neuplatní; § 18 písm. e) citovaného zákona ji neprovádí, a proto před ním nemá přednost. Dále uvedl, že žalobce obdržel výjezdní příkaz a dobu, kterou strávil na území na jeho základě nelze považovat za oprávněnou a započitatelnou do nepřetržitého pobytu.

III.

[5] Žalobce (stěžovatel) napadl rozsudek krajského soudu kasační stížností opírající se o důvody uvedené v § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s.

[6] Namítl, že krajský soud nesprávně posoudil otázku aplikace § 18 písm. e) zákona o pobytu cizinců a čl. 6 směrnice 2004/38/ES. Rozhodnutí krajského soudu je nedostatečně

odůvodněno. Stěžovatel tvrdí, že splnil podmínku dvouletého nepřetržitého pobytu na území.

[7] Stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud zrušil rozsudek krajského soudu a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

IV.

[8] Žalovaný se ve vyjádření ztotožnil se závěry krajského soudu a setrval na svém právním názoru z předcházejících fází řízení.

V.

[9] Kasační stížnost má požadované náležitosti, byla podána včas a osobou oprávněnou. Nejvyšší správní soud proto posoudil důvodnost kasační stížnosti v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž je povinen přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3, 4 s. ř. s.).

[10] Kasační stížnost není důvodná.

[11] Nejvyšší správní soud se musel nejprve zabývat nepřezkoumatelností rozsudku krajského soudu, a to jak z úřední povinnosti (§ 109 odst. 4 s. ř. s.), tak i k námitce stěžovatele. Stěžovatel namítl, že odůvodnění rozsudku je nedostatečné, nesprávné a nepřesvědčivé. Nejvyšší správní soud však neshledal tvrzenou nepřezkoumatelnost rozsudku krajského soudu. Z rozsudku je zřejmé, jakými úvahami se krajský soud řídil při naplňování zásady volného hodnocení důkazů či utváření závěru o skutkovém stavu, z jakého důvodu nepovažoval za důvodnou právní argumentaci obsaženou v návrhu a proč subsumoval popsaný skutkový stav pod zvolené právní normy. Krajský soud se zabýval všemi námitkami stěžovatele; z odůvodnění rozsudku je zřejmé, proč nepovažoval za důvodnou právní argumentaci v návrhu a proč uplatněné námitky považoval za liché, mylné nebo vyvrácené. Konkrétně úvahy ohledně aplikace § 18 písm. e) zákona o pobytu cizinců a čl. 6 směrnice 2004/38/ES jsou jasné a srozumitelné.

[12] Protože Nejvyšší správní soud neshledal rozsudek krajského soudu nepřezkoumatelným, přistoupil k věcnému přezkoumání namítané vady.

[13] V řízení o kasační stížnosti má stěžovatel za to, že byla nesprávně posouzena podmínka dvouletého nepřetržitého pobytu na území. Za zásadní považuje možnost užití § 18 písm. e) zákona o pobytu cizinců k tomu, aby jím vyplnil přetržku oprávněného pobytu od 22. 12. 2015 do 16. 2. 2016. Tuto otázku kladl již v řízení o žalobě a krajský soud ji k žalobní námitce vypořádal.

[14] Nejvyšší správní soud však upozorňuje, že žalovaná ve svém rozhodnutí uvedla, že ode „*dne 10. 7. 2014 je odvolatel oprávněně přítomen na území dle ustanovení § 87y zákona o pobytu cizinců, s přetržkou od 22. 12. 2015 do 15. 2. 2016, ale ani tento pobyt není započitatelným do doby nepřežitého pobytu na území*“. Správní orgán prvního stupně pak na str. 5 svého rozhodnutí doslova uvedl, že „[o]*de dne 10. 7. 2014 je* [stěžovatel] *oprávněně přítomen na území ČR dle ust. 87y zák. č. 326/1999 Sb., ale ani tento pobyt není, jak již bylo uvedeno výše, započitatelným do doby nepřetržitého pobytu na území.*“ Dle názoru žalované i orgánu prvního stupně nelze započítat dobu trvání fikce přechodného pobytu rodinného

příslušníka občana EU do doby nepřetržitého pobytu. Není tedy pravda, že rozhodnutí prvního stupně je odůvodněno tím, že stěžovatel neměl od 22. 12. 2015 do 16. 2. 2016 žádným zákonným způsoben upravený pobyt a žalovaný jeho názor potvrdil, jak uvádí stěžovatel v žalobě.

[15] I v případě, že by stěžovatel přebýval oprávněně na území po dobu tří měsíců a tato doba by byla započitatelná do nepřetržitého pobytu, nesplnil by dle názoru žalované podmínku dvou let nepřetržitého pobytu. Stěžovatel tedy učinil předmětem řízení před správními soudy otázku, která nemohla ovlivnit výsledek správního řízení a míjí se s důvodem, pro který byla jeho žádost zamítnuta. Stěžejní byl pro správní orgány názor, že pobyt na území dle § 87y zákona o pobytu cizinců není započitatelným do doby nepřežitého pobytu na území, který stěžovatel žalobou nenapadl.

[16] Správní soudy poskytují na návrh ochranu veřejným subjektivním právům (§ 2 a § 5 s. ř. s.) Dle § 75 odst. 2 s. ř. s. přezkoumává soud napadené výroky v mezích žalobních bodů. Smyslem uvedení žalobních bodů [§ 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s.] je jednoznačné ustavení rámce požadovaného soudního přezkumu (srov. rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu čj. 4 As 3/2008-78). S ohledem na dispoziční zásadu krajský soud správně omezil svůj přezkum jen na otázku položenou stěžovatelem.

[17] Stěžovatel v souladu s § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s. vymezil, z jakých důvodů považuje výrok rozhodnutí za nezákonný; posouzení tohoto žalobního bodu však nemohlo mít vliv na výsledek správního řízení (viz bod [15]). Stěžovatel se žalobou míjí s podstatou argumentace správních orgánů. Účelem správního soudnictví je rozhodovat ve věcech, které mají dopad do subjektivních práv fyzických a právnických osob, zcela jistě se nejedná o „soudnictví pro soudnictví“. Mají-li správní soudy poskytovat efektivní ochranu v přiměřeném čase, musejí se materiálně zabývat pouze věcmi, které mají skutečný dopad do postavení žalobců. Maličkostmi se soud nezabývá. Pokud by byly soudy nuceny materiálně přezkoumávat každou žalobní námitku i v případě, že zjevně nemůže ovlivnit výsledek správního řízení, mohlo by to vést až k ochromení soudní kontroly správních orgánů. Takový stav je nežádoucí.

[18] Odpovědnost za formulaci žalobních bodů má stěžovatel. Pokud učiní předmětem řízení před krajským soudem námitku, která se míjí s důvody, pro které bylo rozhodnuto, a její posouzení nemůže mít vliv na výsledek správního řízení, krajský soud by ji neměl materiálně přezkoumávat. V takovém případě by se měl omezit pouze na vyřčení toho, že jakékoliv její posouzení nemůže mít vliv na výsledek správního řízení a žalobu zamítnout. Opačný výklad by vedl k nesmyslné situaci, jelikož by se soudy musely materiálně vyjadřovat k závěrům, ačkoliv by jejich korekce či změna nemohla žádným způsobem zasáhnout do právního postavení žalobců.

[19] Krajský soud tedy neměl žalobní bod materiálně přezkoumávat. Jedná se však o pouhý nesprávný právní názor soudu v odůvodnění, který může Nejvyšší správní soud korigovat (usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu čj. 8 Afs 15/2007-75).

VI.

[20] Nejvyšší správní soud neshledal kasační stížnost důvodnou, proto ji zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

[21] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti Nejvyšší správní soud rozhodl podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatel nebyl v řízení o kasační stížnosti úspěšný, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalované, které by jinak právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti příslušelo, soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, neboť jí v řízení o kasační stížnosti žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně 25. července 2018

JUDr. Michal Mazanec
předseda senátu